

כ"ב שָׁבֵט

לְאוֹרֶה שֶׁל הָרֶבֶנִית

זוֹכְרִים - לוֹמְדִים - קוֹרְאִים

זוֹכְרִים

- הָרֶבֶנִית הִנֵּה נִכְדַּת הָרַבִּי הַרְש"ב וּבִתּוֹ שֶׁל הָרַבִּי הַרְי"צ. גִּדְלָה בְּבֵיתָם וְהִתְחַנְכָּה עַל יָדָם לְחַיֵּי מְסִירוֹת נֶפֶשׁ.
- בְּצִעֲרוּתָהּ הָיְתָה מְסִיעֶת לְאַבִּיהָ - כְּבוֹד קִדְשָׁת אֲדָמוֹר הַרְי"צ בְּשִׁטְחִים רַבִּים בְּעֶסְקָנוֹתוֹ הַצְבוּרִית. בְּמִכְתָּב לְרַבִּי, הָרַבִּי הַרְי"צ מִתְבַּטָּא עָלֶיהָ "מְרַגְלִית יְקָרָה".
- הַפֶּרֶט הַחֲשׁוֹב בְּיוֹתֵר עֲבוּרָנוּ - הָרֶבֶנִית הִנֵּה זִוְגָתוֹ שֶׁל הָרַבִּי, וְאַף הָיְתָה מְעֹרְבֶת בְּפִעֵל בְּ"שְׂכָנוֹעַ" הָרַבִּי לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ אֶת הַנְּשִׂאוֹת.
- הָרֶבֶנִית הָיְתָה "שְׂתֵפָה רוֹחֶנִית" בְּמַעֲשָׂיוּ וּבִפְעֻלֹתֶיהָ שֶׁל הָרַבִּי, וּבְצוּרָה מַעֲשִׂית גַּם כֵּן - הָרֶבֶנִית הָיָה זֶה שֶׁאִפְשָׁרָה לְרַבִּי לְהִתְמַסֵּר אֵלֵינוּ, הַחֲסִידִים, וּלְהַעֲנִיק לָנוּ אֶת זְמָנוֹ, אֶת כּוֹחוֹתָיו, וּבַעֲצָם אֶת כָּל כָּלוֹ.
- הָרֶבֶנִית הָיְתָה צְנוּעָה וְנִחְבָּאת אֶל הַפְּלִים, הַנִּהְגוֹת חַיִּיהָ לְמַדּוֹ אוֹתָנָה מְסָרִים וּלְקַחֲחִים רַבִּים בְּדֶרֶךְ בָּה עָלִינוּ לְהִתְנַהֵּג.

לְאוֹרֶה שֶׁל הָרֶבֶנִית

לוֹמְדִים

בְּמַהֲלָה שְׁנַת הָאֲבָלוֹת, הָרַבִּי דָּבָר עַל הָרֶבֶנִית לֹא הָרַף, וְאָמַר שְׁחַיֵּי הָרֶבֶנִית נִמְשָׁכִים גַּם לְאַחַר הַסְתַּלְקוּתָהּ עַל יְדֵי הַפְּעֻלוֹת שֶׁאָנוּ עוֹשִׂים לְזִכְרָהּ. הָרַבִּי אָף בִּקֵּשׁ מִהַחֲסִידִים לְלַמֵּד מִדְּרָכֵי חַיִּיהָ. הָרַבִּי חֲזַר שׁוֹב וְשׁוֹב עַל הַפְּסוּק "וְהָיָה יִתְּן אֶל לִבּוֹ" - עָלִינוּ לֹא רַק לְהִתְחַזֵּק מִפְּטִירָתָהּ אֲלָא גַּם לְלַמֵּד מִחַיִּיהָ. וּכְשֶׁאָנוּ עוֹשִׂים כֵּן אָנוּ מִמְּשִׁיכִים אֶת חַיִּיהָ. הָרַבִּי בִּקֵּשׁ שֶׁנִּצְיֵן אֶת יוֹם הַסְתַּלְקוּתָהּ בְּדְרָכִים מִיְחָדוֹת, וְאַף הוֹסִיף שְׂבִיזוֹת כֶּן מְעוֹרְרֶת הָרֶבֶנִית רַחֲמִים עָלִינוּ מִמָּרוֹם.

בִּיאָרְצִיט (יוֹם הַשָּׁנָה) הָרַבִּיעִי שֶׁל הָרֶבֶנִית, כ"ב שָׁבֵט תשנ"ב, בְּשִׁיחָה שְׁנֵאמָרָה אַז, אָמַר הָרַבִּי: "כְּשֶׁם שֶׁיִּצְיָאֵת מִצָּרִים הָיְתָה בְּזָכוֹת נָשִׁים צִדְקָנוֹת, כֶּן גַּם בְּגִלוֹת זֶה נִזְכָּה לְגֵאֻלָּה בְּזָכוֹת הַנָּשִׁים וּבְפֶרֶט בְּזָכוֹת הָרֶבֶנִית אֲשֶׁר הִשְׁפַּעְתָּה מִמְּשִׁיכָהּ גַּם שָׁנִים לְאַחַר הַסְתַּלְקוּתָהּ. וּבְפֶרֶט שֶׁהִרְבָּה יְלָדוֹת יְהוּדִיּוֹת נִקְרְאוֹת עַל שְׁמָהּ, מִתְחַנְכּוֹת בְּרוּחָהּ וּמִשְׁמָשׁוֹת כְּדָגְמָה חַיָּה ל"מָה זָרְעוּ בְּחַיִּים אָף הוּא בְּחַיִּים".

וְהָיָה יִתְּן אֶל לִבּוֹ

קוראים

היכן בילדים?

ר' אורי הולצמן מספר: כשהייתי ילד, בקרתי את הרבנית לפעמים. באחת הפעמים שאלתי בתמימות ילדותית: "איפה הילדים שלך?". הורי, שהיו איתי, הסמיקו מבושה לשמע השאלה. הרבנית ענתה לי: "ראית את האנשים הרבים ב-770?". "בטח", עניתי מיד. הרבנית הסתכלה עלי ואמרה: "כל החסידים הנם ילדים של הרבי".

תשובה חמימה

הרב שמואל לו מאנגליה, מספר:

כשהייתי חתן צעיר, הייתה לי הזכות להכנס לבקר את הרבנית בביתה יחד עם כלתי והוריה. השלחן במטבח היה ערוך בצורה יפה והרבנית הכינה עבורנו משקה פטל עם פוסות קריסטל וקזשי זכוכית.

הרבנית בקשה ממני למזג את המשקה לכל המסבים וכך אכן עשיתי. בשלב מסים דחפתי בטעות עם היד את אחת הפוסות והיא נשפכה על השלחן. צפיתי בבעתה במשקה הצבעוני נשפך, מתפשט ומכתים את מפת השלחן הצהרה, אתם יכולים רק לתאר כיצד הרגשתי באותו רגע.

הרבנית, שראתה במצוקתי, הכריזה מיד: "סימן ברכה!"

אמר לי חמי לאחר מכן, שהרבנית הסתכלה על המשקה השפוף בכזה אשר עד שכמעט התפתה לשפך על השלחן עוד כוס...

תאיכה בשעת קשי

מספרת הגברת לואיס הגר:

אמא שלי חלתה בצורה קשה וכלנו, כל בני המשפחה, היינו מדאגים מהעתיד ומבלבלים מסוג הטפול הרפואי הרצוי. דברי הרופאים רק הוסיפו לתחושת החרדה והדאגה.

באותה תקופה נסעתי לגיו יורק והלכתי לבקר את הרבנית. שוחרנו על מצבה של אמי ועל מה שעלינו לעשות עבורה. הפתעתי לראות עד כמה היא אופטימית עם מבט חיוני. להפתעתי, הרבנית ממשי עושה עבודת מחקר על סוג המחלה הזו, ודאגה לספר לי על סוגי טפולים ותרופות שונות שקימות. למותר לציין שזה היה הרבה לפני תקופת החפוש הממחשב. הרבנית עבדה קשה ולמדה את הנושא בצורה רצינית, והכל בשבילנו, לסייע ולעודד את רוחנו. בנוסף למידע הרפואי, הרבנית שוחחה עמי על החשיבות הגדולה של חשיבה חיובית, עבורנו ועבור אמנו. ועד כמה עלינו לדאג תמיד להיות במצב רוח טוב וחיוני. עזבתי את ביתה במצב רוח שונה לגמרי מכפי שנכנסתי, סוף סוף הרגשתי מוכנה ומסגלת להתמודד עם האתגר העומד לפנינו.

ברוך השם, לאחר הליו ארוך ומרעב אמי החלימה.